

Han var enig med den høitærede Justitsminister og mig i, at der ikke kan være Spørgsmaal om at berøve de Retsbetjente, der ere satte paa fast Gage, Lønningstillæget, fordmuligen det, de modtage ved Lividation i Ford, er deres Hovedindtægt, overstiger Halvdelen af deres samlede Indtægt, men han meente, at Lovens Text skulde aabne Veie for en Mellemfortolkning, saa at disse Embedsmænd alene skulde erholde Tillæg af, hvad der udbetales dem direkte af Staten, medens de ikke skulde have Sædtillæg af deres Hjemmeindtægt, af hvad de modtage ved Lividation. Jeg vil tilstaae, at den første Gang, jeg kastede mit Nie paa denne Lov, ubekjendt, som jeg var, med den finantzielle Praxis, troede ogsaa jeg, at det var Meningen, at Sædtillæget, det af Staten udbetalte Lønningstillæg, kun skulde udbetales af den Deel af Gagen, som Staten udbetalte, men ved at gjøre mig fortvølig med Forhandlingerne i det andet Thing, bemærkede jeg, at Mænd, som ere meget viede i finantzielle Loves rette Opfattelse, at navnlig Finantsministeren og — hvis jeg ikke feiler — tillige Kirke- og Underviisningsministeren betragtede denne Anskuelse som uforenelig med Lovens Bogstav, Tanke og Mening, og ved næiere at besee Sagen overbeviste jeg mig ogsaa snart om, at der kun er Mulighed for eet Alternativ: enten Sædtillæg af hele Gagen, saaledes som Loven af 31te Marts 1860 giver de i Ministerierne ansatte Embedsmænd, eller, hvis Hovedindtægten for Retsbetjentene bestaaer i, hvad de modtage i Ford, da slet intet Sædtillæg af nogen Deel af deres Gage. Den ærede Landsthingsmand har vistnok overseet, at § 4 staaer i den allernærmeste Forbindelse med § 1, overhovedet med hele Ordningen af det særlige Forhold for disse Embedsmænd. I § 1 siges der: „De Retsbetjents- og Magistratsembeder i Kongeriget, som for Tiden ganske eller for en Deel ere lønneede med Sportler, skulde, naar de blive ledige ved de nuværende Embedsmænds Afgang, lønnes med fast Gage af Statskassen efter de nedenfor i § 4 angivne nærmere Regler“. Alt, hvad de modtage, er fast Gage, og nu siger § 4, at disse Embedsmænd lønnes, 1ste Klasse med 3,000 Rigsdaler — altsaa, som jeg tidligere tillod

mig at gjøre opmærksom paa, et Quantum Penge, og saa siges der, at disse Rigsdaler, disse Gager, 3,000 Rd., 2,500 Rd., 2,000 Rd. osv., blive at udbetale i Overensstemmelse med Lov af 31te Marts 1860 § 5; men denne Lov giver Sædtillæg eller Lønningstillæg af den hele Gage. Alt, hvad Retsbetjentene modtage, er, hvad enten de modtage det direkte af Staten eller ved Lividation, Dele af deres faste Gage, af de 3,000, 2,500 Rigsdaler, med andre Ord af et Pengebeløb, og de maae derfor behandles som andre Embedsmænd, der kun modtage Pengeløb. At dette er den rigtige Fortolkning, turde ogsaa fremgaae af vore øvrige Sædtillægslove, navnlig af Loven af 19de Februar 1861, som den ærede Landsthingsmand er enig med mig i, at man ikke kan betragte som en Lov, der uden Videre skulde lade samtidige særlige Love forsvinde. Den siger, at der skal udbetales Sædtillæg til de uopspurgte Embedsmænd af de faste Pengeindtægter, de nyde, og saa tilføies det udtrykkeligt: hvad enten disse faste Pengeindtægter bestaae i egentlige Gager, Lønninger og personlige Tillæg, eller i faste Bederlag i Penge for Naturalydelse. Men seer man nu, at det i denne Paragraf er sagt, at disse Mænd skulde have Sædtillæg af deres fulde Gage, naar de blot ikke komme ind under § 3, idet deres Hovedindtægt modtages af Ford ved Lividation, saa forekommer det mig rigtignok ganske klart, at der ikke kan være Spørgsmaal om at gaae nogen Mellemvei. Selv disse Embedsmænd, der omhandles i Loven af 19de Februar 1861, modtage Sædtillæg af deres hele Gage undtagen for det Tilfælde, at de komme ind under § 3. Men i ethvert Fald ere Ordene i Loven for Retsbetjentene, sammenholdt med Loven af 1860, saa klare, at det, hvis jeg ikke feiler, er umuligt at gaae nogen Mellemvei: Enten maa der gives de Embedsmænd, om hvilke vi i Diebliffet forhandle, fuldt Sædtillæg af deres hele Gage eller slet Intet.

Ministeren for Kongerigets særlige Finantser: Jeg skal blot gjøre opmærksom paa, at den ærede sidste Taler ikke var fuldkommen vel underrettet i Henseende til den Fortolkning, som Regjeringen hidtil har